

opinionis hujus vadem ille sibi adsciverit. *Esdrae Librum Quartum* is unice laudat, & ab eo se didicisse affirmat *Animarum habitacula* post Corporis Mortem. Scilicet Apocrypho dumtaxat Libro, quem nunquam recepit, immo semper uti adulterinum foetum Ecclesia abjecit. Ambrosius se debere fatetur *illa Animarum promptuaria*. Proinde dicere liceat, sanctum virum incaute deceptum videri a supposito nomine *Esdrae*, atque improvidae *Scripturae* loco habitum ab eo fuisse Librum, quem tamen emunctioris naris Scriptores spuris semper meritis adjungendum censuerunt. Quale ergo pondus opinioni relicto est, quam ex adeo inani Libro hausit Ambrosius?

Verum tamen tenebrosa valde sint, & peregrinum quid, atque a Catholica sententia alienum sonent haec magni Ambrosii verba, fortasse tamen, ubi attentius expendantur, quod primo aspectu adversari nobis videtur, tandem nobiscum facere deprehendatur. Postquam *Libris Esdrae* usus S. Episcopus, *habitacula Animarum* post mortem commemoravit cap. x. num. 45. ejusdem Libri de Bono Mortis, pergit dicere: *Haec sunt habitationes, de quibus dicit Dominus* (Johan. xiv. 2.) *multas mansiones esse apud Patrem suum: quas suis pergens ad Patrem suum Discipulis praeperaret. Sed Esdrae usus sum scriptis, ut cognoscant Gentiles, ea, quae in Philosophiae libris mirantur, translata de nostris.* En ut Ambrosius probat interpretationem a me supra cap. III. adhibitam, ubi *Mansiones* a Christo Domino suis Apostolis paratas dixi, in fine Mundi eis dandas, sed illico posteorum obitum dadas. Atqui *Mansiones* istas esse *in domo Patris mei*, Dei Filius, hoc est ipsa Veritas, jamdiu prodidit, atque adeo *in Coelis*, ubi pro diversitate meritorum diversa erit Gloria Justorum, uti Patres atque Interpretes cuncti fatentur. Habemus ergo jam Ambrosium tradentem, Proborum Animas, mox ut corporeo ergastulo solvantur, recipi *in mansiones apud Patrem*, hoc est *in Domum Dei Patris*, sive in Coelos. Hoc posito, secundum rectiores calculos Interpretum, consequi deberet ab Ambrosio quoque admittendas fuisse ad aeternam Beatitudinem illorum Animas. Quis enim cogitet, Animam translata in *Domum Dei Patris*, atque ibi manentem cum Christo, volente Johan. xvii. 24. *ut ubi sum ego, & illi sint mecum*, summa tunc posse Beatitudine carere? Verum Sancto Ambrosio alia mens fuit; eamque, ni fallor; inter ejus tenebras detexisse mihi videor. Scilicet non ille cunctis Justorum Animabus ineffabile illud gaudium continuo pollicetur; *Septem* quippe earum *Ordines*, *Septemque Mansiones*, *Esdram* interpretans, excogitavit. In primo Ordine eas collocavit, quibus tantum est *Laetitia*, quod vicerint *Carnem*. In secundo illas, quae laetantur, quod *securitate* potiantur. In tertio eas posuit, quibus est gaudium, quod *factorum suorum incertum Supremo Judicio non vereantur evensum*. In Quarto constituit illas, quibus est *Laetitia*, quia incipiunt intelligere *Requiem suam*, & *futurem sui Gloriam praevidere*, eaque se *consolatione mulcentes, in habitaculis suis cum magna tranquillitate requiescunt*,